

EL CAMÍ

per JOSÉ ANTONIO PAGOLA

En acabar l'últim sopar, els deixebles comencen a intuir que Jesús ja no estarà molt de temps amb ells. La sortida precipitada de Judes, l'anunci que Pere el negarà molt aviat, les paraules de Jesús parlant de la seva pròxima partida, els han deixat desconcertats i abatuts. Què serà d'ells?

Jesús capta la seva tristesa i la seva torbació. El seu cor es commou. Oblidant-se de si mateix i del que l'espera, Jesús mira d'animar-los: «Que els vostres cors s'asserenin. Creieu en Déu, creieu també en mi». Més tard, en el curs de la conversa, Jesús els fa aquesta confessió: «Jo soc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi». No han d'oblidar-ho mai.

«Jo soc el camí». El problema de no pocs no és que viuen extraviats o desencaminats. Senzillament, viuen sense camí, perduts en una mena de laberint: caminant i desfent els mil camins que, des de fora, els van indicant les consignes i modes del moment.

I, què pot fer un home o una dona quan es troba sense camí? A qui pot adreçar-se? On pot acudir? Si s'acosta a Jesús, el que trobarà no és una religió, sinó un camí. De vegades, avançarà amb fe; altres vegades, trobarà dificultats; fins i tot podrà retrocedir, però es troba en el camí encertat que condueix al Pare. Aquesta és la promesa de Jesús.

«Jo soc la veritat». Aquestes paraules contenen una invitació escandalosa a les oïdes modernes. No tot es redueix a la raó. La teoria científica no conté tota la veritat. El misteri últim de la realitat no es deixa atrapar per les anàlisis més sofisticades. L'ésser humà ha de viure davant el misteri últim de la realitat.

Jesús es presenta com a camí que condueix i s'acosta a aquest Misteri últim. Déu no s'imposa. No força ningú amb proves ni evidències. El Misteri últim és silenci i atracció respectuosa. Jesús és el camí que ens pot obrir a la seva Bondat.

«Jo soc la vida». Jesús pot anar transformant la nostra vida. No com el mestre llunyà que ha deixat un llegat de saviesa admirable a la humanitat, sinó com algú viu que, des del mateix fons del nostre ésser, ens infon un germen de vida nova.

Aquesta acció de Jesús en nosaltres es produeix gairebé sempre de forma discreta i callada. El mateix creient només intueix una presència imperceptible. De vegades, però, ens envaeix la certesa, l'alegria incontenible, la confiança total: Déu existeix, ens estima, tot és possible, fins i tot la vida eterna. Mai no entendrem la fe cristiana si no acollim Jesús com el camí, la veritat i la vida.